

АНТОАН ДЬО СЕНТ-ЕКЗЮПЕРИ

Малкият принц

Анотроф

Антоан дьо Сент-Екзюпери

Малкият принц

Антоан дьо Сент-Екзюпери

Малкият принц

Илюстрации от автора

Превел от френски
Константин Константинов

Агостроф

Antoine de Saint-Exupery
LE PETIT PRINCE

Антоан дьо Сент-Екзюпери
Малкият принц

© Константин Константинов, преводач,
1978, 1979, 1991, 1994, 1995, 1998, 2015

© Антоан дьо Сент-Екзюпери, илюстрации, 1943

© Огнян Илиев, дизайн на корицата, 2015

© *Антроф* – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015

ISBN 978-954-2962-21-2

На Леон Верт

Моля децата да ми простят, че посвещавам тази книга на възрастен човек. Имам сериозно извинение за това: този възрастен човек е най-добрият ми приятел на света. Имам и друго извинение: този възрастен човек може да разбира всичко, дори и книгите за деца. Имам и трето извинение: този възрастен човек живее във Франция и търпи там глад и студ.* Той наистина има нужда да бъде утешен. Ако всички мои извинения не са достатъчни, тогава искам да посветя книгата си на детето, което този възрастен човек е бил някога. Всички възрастни хора са били първоначално деца. (Но малцина от тях си спомнят това.) И така, поправям посвещението си:

*На Леон Верт,
когато някога е бил малко момче*

* Книгата е писана през Втората световна война, когато авторът е бил в Америка, а Франция е окупирана от германците. – Б. пр.

I

Когато бях на шест години, видях в книга за дивите гори със заглавие „Преживени случки“ една великолепна картина. Картината изобразяваше змия боа, която поглъща някакво животно. Ето копие от рисунката.

В книгата се казваше: „Змиите боа поглъщат плячката си цяла, без да я дъвчат. След това не могат да помръднат и шест месеца спят, за да може храната им да се смели“.

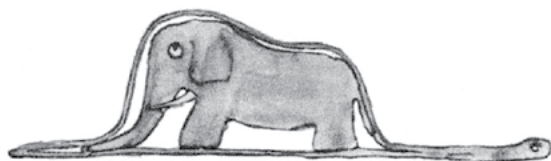
Тогава дълго мислих за приключенията в джунглите и успях да направя с цветен молив първата си рисунка. Моята рисунка номер 1. Тя беше такава:

Показах прекрасното си произведение на възрастните и ги попитах дали моята рисунка не ги кара да се страхуват.

Те ми отговориха: „Че защо една шапка ще предизвиква страх?“

Моята рисунка не изобразяваше шапка. Тя изобразяваше една змия боа, глътнала слон. Тогава нарисувах вътрешността на змията боа, за да могат възрастните да разберат. На тях винаги трябва да им обясняваш. Моята рисунка номер 2 беше такава:

Възрастните ме посъветваха да не се занимавам с рисуване на змиите боа, независимо дали отвън, или отвътре, и да се насоча към географията, историята, смятането и граматиката. Ето как, още шестгодишен, се отказах от прекрасната идея да стана художник. Бях обезсърчен от неуспеха на моята рисунка номер 1 и на рисунката си номер 2.

Възрастните никога нищо не разбират сами, а за децата е уморително все да им обясняват и обясняват.

Така че трябваше да си избира друга професия и се научих да управлявам самолети. Може да се каже, че съм летял навсякъде по света. И вярно е, че географията много ми помогна. От пръв поглед успях да различавам Китай от Аризона. Това е много полезно, ако човек се заблуди нощем.

През живота си имах много срещи с много сериозни хора. Живял съм предимно сред възрастните. Виждал съм ги съвсем отблизо. Това не ме накара да имам по-добро мнение за тях.

Когато срещнех някой възрастен, който ми се струваше различен, аз го изпитвах с рисунката си номер 1, която пазех. Исках да зная дали той наистина е способен да разбира. Но винаги получавах един и същи отговор: „Това е шапка“. Тогава аз не му разказвах нито за змии боа, нито за диви гори, нито за звезди. Променях се заради него. Говорех му за бридж, за голф, за политика и за вратовръзки. И възрастният оставаше много доволен, че се е запознал със също толкова разумен човек.

II

Живях така, сам, без да имам с кого да разговарям истински, докато преди шест години ми се случи една авария и трябваше да кацна принудително в пустинята Сахара. Нещо се бе случило в мотора на самолета ми. И тъй като няхах нито механик, нито пътници, приготвих се сам да отстраня повредата. За мене това беше въпрос на живот или смърт. Имах вода за пиене само за осем дни.

Първата вечер заспах върху пясъка, на хиляди километри разстояние от което и да е населено място. Бях откъснат от света повече, отколкото някой корабокрушенец върху сал сред океана. Представете си моята изненада на сутринта, когато едно странно гласче ме събуди. То каза:

– Моля... нарисуй ми една овца!

– Какво?

– Нарисуй ми една овца...

Скочих на крака, сякаш ме удари мълния. Потърках добре очите си. Огледах се внимателно. Видях едно нео-

бикновено момченце, което ме наблюдаваше сериозно. Ето най-хубавия негов портрет, който по-късно успях да нарисувам. Но разбира се, моята рисунка бледнее пред модела. Не съм виновен за това. Още когато бях на шест години, възрастните ме обезсърчиха в желанието ми да стана художник и не се научих да рисувам нищо друго освен змиите боа отвън и отвътре.

Изненадан и с разширени от учудване очи, гледах това видение. Не забравяйте, че се намирах ужасно далече, на хиляди километри разстояние от което и да е населено място. А това момченце не ми изглеждаше нито заблудено, нито уморено, нито гладно и жадно, нито дори уплашено. То съвсем не приличаше на загубено сред пустинята дете. Най-сетне, когато успях да проговоря, го попитах:

– А... ти какво правиш тук?

И тогава тихичко, сякаш казваше нещо твърде сериозно, то повтори:

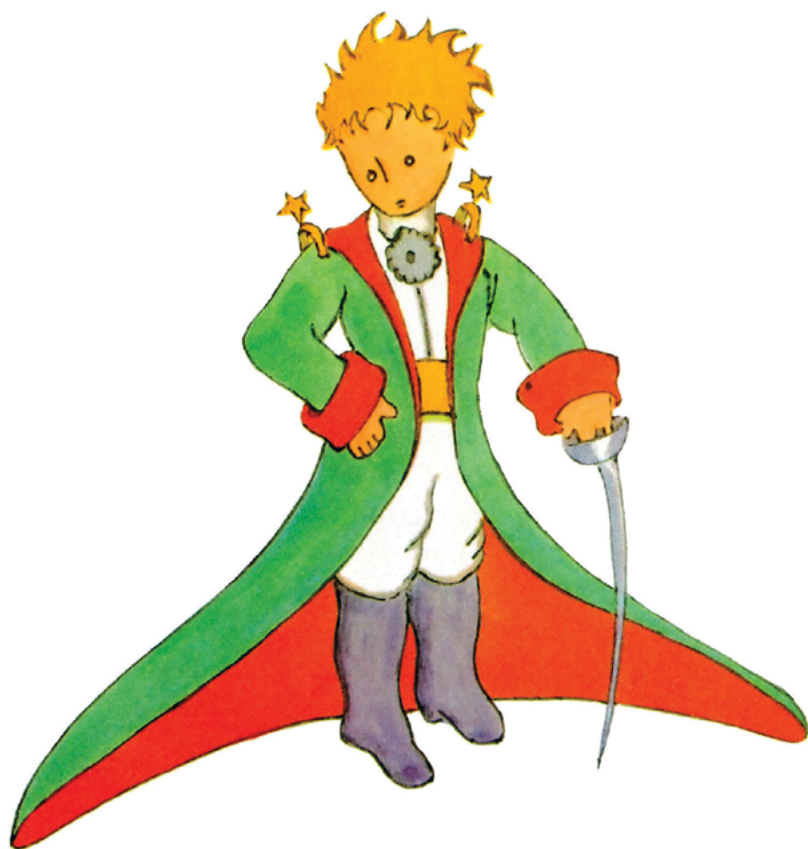
– Моля, нарисувай ми една овца...

Когато предизвикателството е впечатляващо, не смееш да не се подчиниш. Колкото и безсмислено да ми изглеждаше това – далеч на хиляди километри от всички населени места и заплашен от смъртна опасност, – аз все пак извадих лист хартия и писалка. Но като си спомних, че съм учил най-много география, история, смятане и граматика, казах на момченцето (леко натъжен), че не умея да рисувам. То ми отговори:

– Нищо. Нарисувай ми една овца.

Но тъй като никога не бях рисувал овца, аз му направих първата от единствените две рисунки, които можех. Рисунката на боа, както изглежда тя отвън. Смаях се, когато чух момченцето да казва:

– Не! Не! Не искам слон в боа. Боата е много опасна змия, а слонът заема много място. Там при мен всичко е много мъничко. Трябва ми овца. Нарисувай ми една овца.

Ето най-хубавия негов портрет,
който по-късно успях да нарисувам.

Антоан дьо Сент-Екзюпери
МАЛКИЯТ ПРИНЦ

Превод *Константин Константинов*

Редактор *Христина Мираз*

Коректор *Снежана Бошнакова*

Дизайн на корицата *Огнян Илиев*

Предпечат *Огнян Илиев*

Френска. Ново издание.

Формат 84x108/32 Печатни коли 5,75

ISBN 978-954-2962-21-2

Апостроф

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18

e-mail: office@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „РОПРИНТ“ ЕАД

*Ето моята тайна. Тя е много проста:
най-хубавото се вижда само със сърцето.
Най-същественото е невидимо за очите.*

9 789542 962212

Цена 3,99 лв.